



колекція театральна

Ясміна Реза
БОЖЕСТВО РІЗАНИНИ



*Це видання було здійснене за підтримки видавничих програм
Французького інституту, а також Програми сприяння видавничій
справі «Сковорода» Посольства Франції в Україні/Французького
інституту в Україні*

*Cet ouvrage a bénéficié des soutiens des Programmes d'aide
à la publication de l'Institut français, ainsi que du Programme
d'aide à la publication Skovoroda de l'Ambassade de France en Ukraine/
Institut français d'Ukraine*

*Видання здійснене за підтримки
Міністерства з питань культури Франції —
Національного центру книги*

*Ouvrage publié avec le concours
du Ministère français chargé de la Culture —
Centre national du livre*

Avec le soutien du



Анетти
ВИДАВНИЦТВО
АНТОНЕНКО

Yasmina Reza

LE DIEU
DU CARNAGE

ALBIN MICHEL

Ясмiна Реза

БОЖЕСТВО
РІЗАНИНИ

*З французької переклав
Іван Рябчій*

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

ББК 84.4 Фра-44

P-34

Ясмiна Реза

БОЖЕСТВО РІЗАНИНИ

П'єса

З французької переклав Іван Рябчій

Перекладено за виданням:

Yasmina Reza

Le dieu du carnage

Éditions Albin Michel, Paris

ISBN: 978-2-226-17374-4

© *Éditions Albin Michel et Yasmina Reza, 2007*

У своїй найвідомішій п'єсі «Божество різанини» французький драматург Ясмiна Реза зриває машкару з сучасного західного суспільства. Через бійку між двома хлопчиками їхні батьки – два вельми не схожих одне на одного подружжя – змушені зустрічатися, знайомитись і шукати порозуміння. Низка нібито дріб'язкових подій призводить до «найгіршого дня» в житті кожного з них. «Чому ми такі злі?» – відповідь саме на це запитання шукає авторка п'єси.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна передавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».

ISBN 978-617-7192-28-1

ISBN 978-617-7192-29-8

Серія «Колекція театральна»

© Éditions Albin Michel et Yasmina Reza, 2007

© Іван Рябчій, український переклад, 2015

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2015

Дійові особи

Веронік Ульє

Мішель Ульє

Аннет Рей

Ален Рей

(Усім — між сорока і п'ятдесятьма роками.)

Вітальня.

Жодного реалізму.

Жодних зайвих деталей.

Веронік і Мішель Ульє сидять навпроти Аннет і Алена Рей.

Треба, щоб одразу відчувалося, що ми вдома у родини Ульє і що ці дві пари щойно познайомилися.

У центрі — низенький столик, завалений художніми альбомами.

Два великі букети тюльпанів у джбанах.

Панує серйозна, щира й поблажлива атмосфера.

ВЕРОНІК: Тож ось наша заява... А ви складете свою... «З листопада о пів на шосту вечора у сквері Прапорщика Дюнана після сварки одинадцятирічний Фердінанд Рей, озброївшись кийком, ударив по обличчю нашого сина Брюно Ульє. Внаслідок чого в останнього опухла верхня губа, було пощерблено два різці та ушкоджено нерв правого різця».

АЛЕН: Озброївшись?

ВЕРОНІК: Озброївшись. О, вам не подобається слово «озброївшись»? Мішелю, чим можна замінити? Схопивши? Заволодівши? Схопивши кийок — непогано, еге ж?

АЛЕН: Так, хай буде схопивши.

МІШЕЛЬ: Схопивши кийок.

ВЕРОНІК (*виправляє*): Схопивши... Парадокс у тім, що ми завжди вважали сквер Прапорщика Дюнана такою собі безпечною гаванню, на відміну від парку Монсурі.

МІШЕЛЬ: Саме так. Завжди кажемо: до парку Монсурі не можна, до скверу Прапорщика Дюнана — будь ласка!

ВЕРОНІК: Але це я так... У будь-якому разі ми дуже вам вдячні за те, що прийшли. Складно досягнути чогось квапливими рішеннями.

АННЕТ: Та ні, це ми вам дякуємо, ми!

ВЕРОНІК: Не думаю, що слід за щось дякувати. На щастя, існують навички співіснування!

АЛЕН: Що їх наші діти, здається, ще не набули. Тобто, я хотів сказати — наш син!

АННЕТ: Авжеж, саме наш син!.. А як бути з зубом, якщо нерв ушкоджено?..

ВЕРОНІК: Ми ще не знаємо. Записалися до лікаря.
Здається, загрози для всього нерва немає.

МІШЕЛЬ: Там лише невеличка цятинка.

ВЕРОНІК: Саме так, цятинка. Частина нерва зачепило, а решту не ушкоджено. Але поки що нерв не умертвляють.

МІШЕЛЬ: Хочуть дати зубику шанс.

ВЕРОНІК: Це, принаймні, краще, ніж пломбування каналів.

АННЕТ: Авжеж...

ВЕРОНІК: Тож певний час за зубом стежитимуть, аби дати нервові час на відновлення.

МІШЕЛЬ: Хлопчині доведеться ходити з керамічною наліпкою на зубі.

ВЕРОНІК: Адже до вісімнадцяти років протезів на ставлять.

МІШЕЛЬ: Так, вона має рацію.

ВЕРОНІК: Постійні протези можна ставити лише тоді, коли процес росту зубів завершився.

АННЕТ: Звичайно... Сподіваюся... Сподіваюся, все буде гаразд.

ВЕРОНІК: Ми на це розраховуємо.

Пауза.

АННЕТ: Які чудові тюльпани!

ВЕРОНІК: Це з квіткової крамнички на ринку Мутон-Дюверне. Знаєте, нагорі?

АННЕТ: Звісно, знаю.

ВЕРОНІК: Їх щоранку доставляють із Голландії. Десять євро за п'ятдесят тюльпанів.

АННЕТ: Справді?

ВЕРОНІК: Знаєте ту крамничку? Нагорі?

АННЕТ: Так, знаю.

ВЕРОНІК: Не знаю, чи вам відомо, але він не хотів виказувати Фердінанда.

МІШЕЛЬ: Так, він відмовлявся.

ВЕРОНІК: Дивне видовище: у дитини немає обличчя, зубів — і вона відмовляється говорити!

АННЕТ: Уявляю.

МІШЕЛЬ: Брюно не хотів виказати його зі страху, що друзі вважатимуть його за наклепника. Веронік, треба дивитися правді в очі, це була не просто мужність.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.